

jeg seer ikke rettere, end at det netop i høi Grad vil styrke hans Stilling, at en saadan Bestemmelse bliver givet. Jeg mener derfor, at denne Betænkelse ikke kan være afgjørende, hvad der jo ogsaa tilstrækkelig fremgaar deraf, at den høitagtede Justitsminister ikke har havt Betænkelse ved at give denne Bestemmelse ad administrativ Vej, om end med en Indskrænkning, som han selv har erkjendt kun hyderst sjelden burde komme til Anvendelse. Den overveiende Betænkelse for den høitærede Justitsminister er, saavidt jeg har forstaaet, den, jeg før omtalte, at dette Forhold i sig selv er Noget, som ikke hører under Lovgivningsmagten, men denne Betænkelse kan jeg ikke ganske dele. Det forekommer mig ogsaa, at den høitagtede Justitsministers Ord ikke lode saa lidet Haab tilbage om, at han vilde kunne gaae ind paa en saadan Bestemmelse, som den ærede Forslagsstiller hovedsagelig efterstræber, og jeg anseer det derfor muligt, at man, naar Sagen gik til et Udvalg, i en Forhandling med den ærede Minister kunde finde en saadan Begrænsning, jeg vil ikke sige af samme Indhold som Slutningsbestemmelsen i § 7, men i en lignende Retning, hvorved den Betænkelse, som Ministeren nævner, maastee kunde bortfalde. Men skal derimod § 10 bortfalde, saa seer jeg virkelig ingen Grund til at lade Lovforslaget gaae videre.

Alberti: Jeg kunde ønske, at Forslagsstilleren havde indskrænket sig til at indbringe det Forslag, der blev vedtaget af Rigsdagen i 1860. Sagen vilde da have været simplere, og det vilde have været lettere at samle Stemmerne om den Sag, der i en Række af Aar har kjæmpet sig frem til at vinde Fleertallet af Rigsdagens Medlemmer. Sagen er i mine Dine meget vigtig. Jeg troer, at den, som tidligere udtalt, repræsenterer et Folkeønske; jeg troer, at det er Menigmands Ønske at faae en lovhjemlet Afgang til at kende de Erklæringer, som Øvrigheds personer afgive over hans Bee og Vel. Det er denne Sætning, vi skulle have gjort til Lov, det er den Sætnings lovmæssige

Hjemmel, som den ærede Justitsminister har forholdt fra det Dieblit, han indtog sin Plads; — det er en af de politiske Nuancer, hvori han har adskilt sig fra sin fristubede Forgjænger. Derfor troer jeg, at Sagen skulde have været tagen paa samme Maade, som den blev taget af den ærede Forslagsstiller, da han kom frem med dette Forslag i 1859. Det er ikke, fordi jeg anseer Forordningen af 15. December 1820 for i nogen Maade at være god; jeg troer, at den er i flere Punkter endogsaa naragtig. Er det ikke en naragtig Bestemmelse, at man paa lægger den Mand, der ikke kan skrive, at skulle gaae til en Sagfører eller Embedsmand for at faae en Klage forfattet, men den Mand, der kan skrive, maa lade den forfatte, af hvem han vil, altsaa af enhver Unden end en Sagfører eller Embedsmand? Jeg troer, at det er en uforstandig Bestemmelse, og jeg veed ikke, om den er kommen ind i Loven for at straffe den Bankundige, der ikke kan skrive. Heller ikke troer jeg, at de Straffebestemmelser, som findes i Forordningen 1820, have noget egentligt Sammenhold i sig; men de komme saa sjelden til Anvendelse, at jeg troer med den ærede Minister, at man meget vel kan lade dem staae hen, uden at der derved er nogen Fare, indtil vi faae en ny Straffelovbog. Smidbertid vil man vel nok blive enig derom, naar man ellers er enig i Grundtanken i det foreliggende Lovforslag. — Derimod er der et Punkt i Lovforslaget, med Hensyn til hvilket den ærede Forslagsstiller vist ikke har seet sig rigtig for; nemlig det, at han udstrækker Erklæringsvæsenet og Erklæringsvæsenet meget længere, end det gaaer efter den nu gjældende Lovgivning. Den meget omtalte § 7 i Lovudkastet har nemlig den Bestemmelse, at alle Ansøgninger og Klager skulle indgives til Øvrighedens Erklæring, men en saadan Bestemmelse gjælder ikke nu, og den staaer heller ikke i Forordningen 15de December 1820. Der staaer derimod i denne Forordnings § 8: „Alle Klager eller Ansøgninger, som ere af den Bestaaffenhed, at derom behøves nærmere Forklaring fra Øvrigheden“ — altsaa ikke alle Klager og An-